

103.

V potemnělém obýváku plápolají svíčky a měkce svítí šňůry světýlek, zatímco kuchyň zeje neobvyklou prázdnotou. V domě vládne ticho a dveře do pokojů jsou častěji zavřené než dokořán. S každou výměnou spolubydlících se energie bungalovu promění.

V prázdném domě se odráží ze zdi ozvěna a v plném domě se odráží do zdi duše těch, co v něm žijí.

Zavrže klika a rozvoní se palo santo. Podmanivý kouř nasáklý citrusovými tóny se ke mně line škvírou pode dveřmi a s ním i známá melodie. Hypnotizující energie mě zvedá z postele a táhne do obýváku. Kdykoli se ta písnička rozezní prostorem, přenáší mě na rituál do tajemných And, během něhož hraje šaman na mixážní pult. „Miluju ten song!“ křením se na Tali, která si nese do pokoje zalitýho hudbou hrnek mátového čaje. „Je skvělejší, vid’!“ usrkává. Podupáváme si spolu do rytmu a připadám si k ní o dost blíž.

Sdílení muziky je speciálním druhem intimity.

„Maluješ?“ kývnu k rozházeným štětcům v jejím kutlochu. Cimra, kterou jsme vybudovali z jídelny, buď přitahuje umělce, anebo velký prosklený dveře s výhledem do tasmánské krajiny nenechají žádný ruce v klidu. Rosi tu dlouhé hodiny motala makramé, Tali tvoří obrazy.

Naznačuje mi, abych se šla podívat. Na koberci leží široký plátno, kolem kterého se povalují polštáře. Na obraz svítí dvě malé lampičky, a až když se na něj zadívám zblízka, pochopím proč. Rozkvetlou džungli pokrývají zvířata a rostliny propracovaný do nejmenších záhybů a milimetrových detailů. Tali vyplňuje plátno miniaturami, z nichž každá je sama o sobě uměleckým dílem, tisíce jemných tahů vedle sebe. „Občas u toho musím ležet, abych líp viděla,“ odstrčí palcem nohy polštář, „ale už mě strašně bolí záda,“ prohne se v bedrech. Prohlížím si divukrásnou malbu, a kdykoli se podívám na novou část obrazu, objevím další na první pohled ukrytou siluetu.

„Tali, tohle je jak celej vesmír! Jak dlouho takovej obraz maluješ?“ ptám se nevěřičně. Pochvala jí nadzvedává koutky, ale odpovídá s předstíranou ledabylostí: „Většinou tak měsíc. Tenhle budu dělat určitě dýl, chci ho dobře prodat a výtěžek věnovat nadaci Boba Browna. Znáš ho?“

Přikývnu.

Boba Browna kdysi zatkli při blokadě stavby vodní přehradu a z cely nakráčel rovnou do parlamentních lavic. Už před padesáti lety vedl kampaň za záchranu řeky Franklin — a i když od té doby uplynulo půl století, pořád má za co bojovat. Teď zachraňuje prales.

„Aha, to je Tarkine, vid'?“ dochází mi a vzpomínám nad plátnem na stromový město, ve kterém jsme se nedávno toulali. „Ostatní obrazy taky někde prodáváš, Tali?“ „Už ne,“ zavrtní hlavou a semkne koutky, „Dřív jsem jezdila na trhy, ale už jsem to vzdala. Nebaví mě poslouchat lidi, jak dokola říkají, že je to sice hezký, ale drahý.“ V její tváři se odráží zklamání. Je mi jí líto a chci vykřiknout: „Pitomci!“, jenže nemůžu. Kolikrát jsem já sama počítala. Kolikrát jsem si u něčí tvorby řekla: „Hm, hezký, ale drahý.“ Polykám hořkost z nedocení, která z Tali sálá. Vždyť ona si podkládá záda polštářem, aby vydržela celý ty hodiny tvořit. Až tváří v tvář kamarádce si přiznávám, že jsem často ve svých počtech zapomínala na nejdražší položky ze všech. Na čas a energii.

Tali vytahuje zpod postele krabici plnou autorských tisků, dovoluje mi v nich listovat a já si připadám jako v galerii. „Tali, to je ale taková škoda, že tuhle nádheru nikdo nevidí,“ přejíždím prsty po přírodním papíru s jemnou strukturou. „Viš, kolik lidí přesně tohle potřebuje mít doma? Přesně na tyhle obrazy někdo čeká.“ Její rysy se vyhlazují a vybízí mě: „Vyber si nějaké.“

Mám okamžitě jasno, po kterým sáhnu, jsem totiž jedna z těch, co přesně jeden z jejich obrazů potřebují mít doma.

Ze středu malby vystupuje tvář s přivřenýma očima, zahalená do měkký záře a úsměvu, který uklidňuje. Paprsky světla, který se kolem bytosti rozlívají, se rozpíjí do nočního nebe posetého hvězdami. Ruce vesmírné entity jsou protkané popínavými rostlinami připomínajícími tetování hennou a její sepjatý dlaně tvoří miskou, ve který drží malebný údolí. Špičatý hory v něm obklopují křišťálovou řeku, jejíž proud padá ve stříbrných vodopádech z dlaní dolů, do temných hloubek oceánů.

„Děkuju, Tali, tenhle jako by ke mně mluvil,“ zaklápím opatrně víko krabice, „už tě nebudu rušit. Děkuju, že jsi mi ty obrazy ukázala,“ obejmu jí. „A posli je do světa, prosím.“ Přivírám potichu dveře, když zhurta zavolá: „Kata, vezmi si

ještě tenhle,“ podává mi měkký karton, „ten jsem ti vybrala já.“ Než si ho stačím prohlídnout, dodá: „Děkuju, že jsi tak citlivá. Hezky se mi tady s tebou žije,“ a já najednou nevím, co říct. Znáám lidi, co mě mají rádi přesto, jaká jsem, ale nejsem zvyklá slýchat nahlas, že mě mají rádi proto, jaká jsem.

Za dveřmi si prohlížím obrázek. Stojí na něm silueta vybarvená noční oblohou a pestrými rostlinami. Na místě jejího srdce se rozevívá červený leknín.

Rozkvétá i ve mně. Já rozkvétám.

Nikdo z nás nepotřebuje zachraňovat, potřebujeme se jenom cítit přijatí a ocenění takoví, jací jsme.

Mnu v ruce papír, jehož cena poznamenaná tužkou na zadní straně už nikdy nebude souhlasit s cenou, jakou má pro mě.

Kromě ní je v levém dolním rohu napsáno „Znovuzrození“.